

Olv.: Kiv 32,7-11.13-14 – 1Tim 1,12-17 – Lk 15,1-32

Az elveszett bárány

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Minden szentmise jókívánssal kezdődik és a mai bevezető ének azt ígéri, hogy Isten békét ad azoknak, akik reá várnak! Ezért jövünk ide vasárnapról-vasárnapra, mert Isten békéjéért esedezünk. Béke legyen a szívünkben és békességben legyünk egymással. Szükségünk van Isten adományára, ajándékára, hogy kibírjuk a munkásnapokat és gazdagodjon az életünk!

Gondoljunk azokra a fiatal fiúkra, – közülük többen itt vannak – akik ebben a házban laknak. Imádkozzunk értük ebben a szentmisében Enikővel együtt, akinek névnapja van. Ezeket a fiúkat szüleik reánk bízta, az egyetem is reánk bízta őket.

Kedves Fiúk! Isten egymásra bízott bennünket! Ennek a bizalomnak meg kell felelni! Életünk gazdagítója, - ha komolyan vesszük - hogy egymásért felelősek vagyunk!

***Kérjük Isten kegyelmét, hogy békesség legyen a szívünkben,
hogy egymás számára is a békesség szerzői lehessünk!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

A pannonhalmi szerzetesi ebédlőben van egy festmény, - talán többen látták, ismerik, - egy hordót ábrázol, amely levetette a bronzait, mert a forró bor szétvetette a hordót. Ez a két szó van aláírva: A szabadság a veszte!

A szabadság lett veszte a modern embernek! Éppen az az isteni ajándék, amely az embert emberré teszi. Sajátos a modern világ gondolkodása. A végletekig szuggerálja és kielezi az egyéni élet önállóságának kérdését. Az önállóságra és a szabadságra hivatkozva azt mondja: azt teszek, amit akarok. Mintha érthetőbb lenne, amikor azt mondják idegen szóval: a privát életemmel azt teszek, amit akarok.

Aztán teszi, amit tesz és nagyon sokszor a kívülállók, a többiek szintén ezt teszik: tiszteletben kell tartani az önállóságát, a szabadságát, a privát életét. Nem lehet beleszólni, aztán magára is hagyjuk. Érdekes, hogy amikor ebbe a csuda nagy önállóságába, szabadságába belebukik valaki, akkor mindenkitől elvárja, hogy most sorakozzanak föl és segítsenek. Ez a többiek dolga. Tartson tiszteletben, figyeljen az én privát életemre, amivel azt teszek, amit akarok. Amikor aztán csődbe jutok, akkor mozgósítson mindenki minden energiát. Sajátos gondolkodás.

A szabadságunk korlátozott szabadság!

Isten szabadságot adott nekünk embereknek, ránk bízta ezt a jó világot és azt akarja, hogy mi mindannyian boldogok legyünk! Ezért adta a szabadságot! Csakhogy akinek szabadsága van, az nemcsak jót tud tenni, hanem rosszat is. Ez a világ, amelyben élünk, ezt még gerjeszti is. Lassan talán rádöbbenünk arra, - mindenképpen el kell jutnunk odáig, - hogy nincs jogunk a

szabadságra hivatkozva tönkre tenni ezt a világot. Gondoljunk arra, hogy egy-két állam évtizedek óta nem írja alá a természet megóvásával kapcsolatos megegyezéseket.

Azt is látjuk,
 hogy amikor az ember nem veszi tudomásul azt,
 hogy az a szabadság,
 amit kaptunk, az korlátozott szabadság,
akkor előbb-utóbb a többi ember terhére lesz!

A fizikai törvényeket, ha valaki nem veszi tudomásul, az elpusztul. Menjünk föl az ötödik emeletre, aztán kiabáljunk, hogy nincs nehézkedési törvény és ugorjunk ki.

A biológiai törvényeket nem vesszük figyelembe, amikor eszünk-iszunk és annyit, amennyire nincs szükségünk, ezzel tönkre tesszük az életünket. Aztán valaki más gondoskodik rólunk.

A társadalmi törvények, amik szabályozzák az egymással való közös életünket. Jól nézünk ki, ha ezt valaki nem veszi figyelembe. Nem számít a piros lámpa, nem számít az, ami a másé az a másiké, akkor ennek ijesztő következményei lesznek.

Az erkölcsi törvényeket nem vesszük figyelembe. Nem vesszük figyelembe azt, hogy közösségben élünk. Az egyén közösségben él és közösségben csak akkor tudunk élni, ha figyelembe vesszük a másik embert, ha tekintettel vagyunk rá.

**Isten egymásra bízott bennünket
 és azt akarja, hogy egymást boldoggá tegyünk!
 Hogyan lehetséges ez?
 Csak úgy, ha jót teszünk vele és neki!**

A közösség szinte beszippant bennünket, mert közösségi lények vagyunk és nem is tudunk a közösség nélkül élni. A közösség nem azért szippant be, hogy megegyen, hanem azért, hogy a közösségben teljessé váljon az életünk. Albert Schweitzertől megkérdezték egyszer, hogyan válhat teljessé az ember élete? Ezt a roppant egyszerű választ adta: Kiteljesedik valakinek az élete, ha jót tesz! Lám, ilyen egyszerű! Erkölcsi törvény!

Tudomásul kell vennünk,
 hogy a szabadság korlátozott, nem korlátlan!
 Hamis gondolkodás az egyéni élet önállósága, szabadsága, -
 amit naponta próbálnak beültetni a szívünkbe.
Nem egyedül élek a világban!

Ha az ember ezt nem tudatosítja magában, akkor ennek az a következménye, hogy az ígéreteinket nem tartjuk be. Igeneket mondunk egymásnak, szövetkezünk egymással, szóban elkötelezzük magunkat egymásnak, csak éppen nem tartjuk be. Mindennek ijesztő a következménye! Nem paradicsomban élünk, hanem paradicsom utáni állapotban. Aki ezzel nem számol, aki ezt nem veszi tudomásul, - annak nincs Istene –az a másik emberrel kapcsolatban nem érez sem kötelezettséget, sem felelősséget.

Isten keresi az embert!

Hallottuk a példázatot. Vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz. A farizeusok fel voltak háborodva. Abban az időben a vámosok és bűnösök nyilvános bűnösök voltak és akik becsapták a többieket. Ezeknek nem voltak jogaik, ezeket kiszorították a társadalomból is, a bíróságon nem hallgatták meg őket, nem tanúskodhattak. Ezek jönnek Jézushoz! Ezen megbotránkoztak a farizeusok. Kik ezek?

Higgyék el, hogy önök, akik ma ide bejöttek ezen az ajtón, önökön botránkozik ma a világ. Milyen kevesen jönnek Jézushoz! Milyen sokan vannak, akik kint maradnak! Mit mondanak önökről? Önök a bűnösök. Pont fordítva! Azok, akik kívül vannak, ők mind tökéletesek, nekik nincs szükségük Istenre. Nekik nincs szükségük arra, hogy templomba jöjjenek, hogy imádkozzanak. Valószínű, hogy emberekre sincs szükségük, legfeljebb egymást kihasználják. Nyilvánvaló, ez nem lehet sommás ítélet, nem is akarom ezt így kimondani, de másképp nem tudom megfogalmazni. Vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz! A döbbenetes válasz nem a farizeusok válasza, hanem Jézusé. Jézus jön szembe velük és fogadja őket. Erről van szó, - a mai vasárnapnak ez az üzenete - hogy

***nem az ember keresi elsősorban az Istent,
hanem Isten keresi az embert!***

Az már egy nagy dolog, amikor az ember is keresi az Istent, mert az már valamit érez, valamit sejt, életének gondját, baját valamiképpen felfogja.

Ezért nagyon jó kedves Fiúk, hogy itt vannak! Ti tanultok, egyetemre jártok és azt hiszitek, hogy tiétek a világ. Nagy ajándék és nagy lehetőség, de ne feledkezzetek meg arról, hogy Istenre is szükségünk van, nektek is, meg egymásra is szükségetek van.

Kedves Testvérek! Mindannyian gondoljunk erre, mert az erkölcsi törvények ezt jelentik! A mai két evangéliumi történet azt akarja nekünk megvilágítani, mit jelent az, hogy az Isten keres, mit jelent az, az ember számára. Ez az igazi istenkép! Rossz istenképünk van! Azt hisszük, hogy Isten a bíró, Isten lesújt. Nem!

***Isten szeret, Isten irgalmas,
de csak azt tudja szeretni, aki engedi magát szeretni!***

Isten csak azt tudja irgalommal átölelni,
aki rádöbben arra, hogy erre szüksége van!
A legtöbb ember iszonyú kínok,
keservek, csapások, csalódások után
meri ezt magának bevallani!

Az elveszett bárány története

Azt halljuk, hogy Jézus otthagyja a 99-et és a juhok közül azt az egyet keresi, ami eltévelyedett. Nem azt jelenti, hogy az az egy fontosabb, mint a 99. Hányszor hallunkilyent, amikor emberi bölcsességgel azt mondják, hagyni kell azt, ami vesz, hogy a többi legalább meg tudjuk tartani. Isten nem így gondolkodik!

Isten nem azt mondja, hogy az egy értékeesebb, mint a 99! De miről van szó? Arról van szó, hogy az eltévedt juhot, ha nem találja meg a pásztor, akkor el fog pusztulni. Ez a mozgató! El fog pusztulni, ha nem találja meg! Mennyire így van! Amikor megtalálja a pásztor, akkor ölébe veszi, mert már a végét járja. Magához szorítja és visszaviszi. Ilyen az Isten! Ezért fontos az az egy! Hozzáteszi még a Szentírás: - ezt lehet, hogy a fülünk nem is szívesen veszi:

a megtérő bűnösnek jobban örülnek, mint a 99 igaznak!

Vigyázat! Arról van szó, hogy valaki **belátja**, hogy bajban van, belátja, hogy meg kell menteni! Ez az igazság az igazság! Aki ezt nem látja be, még meg sem lehet menteni!

Az elveszett drachma története

A másik történet az asszony története, aki keresi az egy szem drachmát, ami elveszett. Erről azt tudni kell, hogy ez neki nagyon értékes. Olyan, mint ma egy férfinak, egy nőnek a jegygyűrű. Használják még jegygyűrűt? Élettársak nem valószínű, időszakos szövetkezők bizonyára nem, éppen aktuális partnerek bizonyára nem. Ez is borzasztó! Vagy elkötelezzük egymást, vagy csak egymást kifosztjuk! Ady Endrének vannak ezzel kapcsolatos versei, az egymás tépéséről, az egymás kifosztásáról.

Azért fontos ez a drachma, mert az asszony jegyajándékából származik. Abban az időben a férfiember, amikor eljegyzett egy leányt, akkor koszorút készített, amit az asszony ünnepi alkalmakkor hordott. A koszorú pénzürmékből készült, ami azt jelentette, hogy én valakinek kellek, valakinek fontos vagyok, valakivel összetartozom. Abban az időben egy ilyen igazság az asszony felé a legnagyobb igazság volt számára.

Egy érme kiesett a keretéből, amit a jövődöbelije saját kezűleg készített. Nem művészi dolog, de az készítette, akinek ő fontos volt. Ha elveszett, nincs meg, akkor nem veheti többet föl. Neki ez ijesztő volt, ezért tűvé tesz mindent. Végre megtalálja. Visszateszi a helyére és összehívja barátait. Újra föltette a fejére és nagy ünnepséget tartott.

Elveszett, de megkerült, vagyis a helyére került!

A megtérő bűnös újra visszakerül a helyére!
Visszakerül a közösségbe,
ahogy a tékozló fiú, aki az apját kihasználta,
mindent elvitt tőle, utána toprongyosan visszajött.
Visszakerül az érme a helyére,
visszakerül az ember a helyére és élete van,
mert csak a helyén élhető az élet!

Isten keres bennünket!
Jussunk el addig, hogy mi bűnösök vagyunk!
Nagyon kérem, mindenki jusson el ideig,
hogy mi bűnösök vagyunk!
Mindenki bűnös, azok is, akik ülnek, az is, aki itt áll!

Bűnösök vagyunk, rászorulunk Isten jószágára, Isten szeretetére, Isten megmentésére! Ha ezt belátjuk, ebben az esetben Istenhez tartozunk! Ebben az esetben kivilágosodik számunkra, hogy egymásért is felelősek vagyunk! Akkor fontos lesz nekünk a világ és fontosak leszünk egymásnak! A mai vasárnapnak ez az üzenete!

Nagyon vigyázzunk a mai nagy szólamokkal, az egyéni élet önállóságának hamisságával és hazugságával! Ilyen nincs! Az embernek egy élete van! Ezt az egy életét valakivel közösségben kell leélnie. Ezt az egy életét mindenkivel közösségben kell leélnie és mindenkiért felelősséget kell vállalnia. Hogy éljen! Különben belehalunk az életbe, nem akkor, amikor lecsukjuk örökre a szemünket, hanem már ma! Így nem lehet élni!

Élni csak Isten iránti, egymás iránti szeretetben, bizalomban lehet élni!
Ebben az értelemben ünnepeljünk ma és kezdjünk egy új életet!

+ A M E N +